Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 20/2013
27.03.2013. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Анђелке Станковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 645/12 од 22.02.2013. године, подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К. број 66/11 од 25.11.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 број 6/12 од 20.03.2012. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП, дана 27.03.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 645/12 од 22.02.2013. године подигнут против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К. 66/11 од 25.11.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6/12 од 20.03.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Смедереву К. 66/11 од 25.11.2011. године окривљени С.М. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези става 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

На основу члана 86. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Ц“ и „Е“ категорије у трајању од шест месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да се време проведено на издржавању казне затвора неће урачунати у време трајања изречене мере безбедности.

Окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 27.405,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара као и да оштећеном С.С. на име трошкова кривичног поступка плати износ

од 122.125,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени С.С. је упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6/12 од 20.03.2012. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.М. и првостепена пресуда је потврђена.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и да је овим пресудама повређен закон на штету окривљеног, те да затим донесе пресуду којом ће укинути првостепену и другостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП у одсуству обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода и предлога изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У захтеву се истиче да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама које су основ за примену материјалног права, указујући да је првостепени суд само на страни 11 став један образложења пресуде навео да је окривљени поступао супротно члану 41. ЗОБС на путевима и да је са евентуалним умишљајем извршио наведену повреду закона, а да при том није дао објашњење за своје гледиште да из начина повреде члана 41. ЗОБС и члана 14. тачка 22. Правилника о саобраћајним знаковима произлази да је окривљени био свестан да може учинити дело, па је на то пристао.

Према наводима захтева и другостепени суд је на штету окривљеног повредио одредбу члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП јер није отклонио повреду закона учињену првостепеном пресудом.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер првостепена пресуда, насупрот изнетим наводима захтева, садржи разлоге о одлучним чињеницама, који разлози су и определили суд у вези изнетог закључка да је окривљени начинивши цитиране пропусте у вожњи поступао са евентуалним умишљајем у погледу угрожавања јавног саобраћаја. У том смислу, првостепени суд је дао разлоге о овим одлучним чињеницама које су од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривице окривљеног, па се захтевом за заштиту законитости неосновано истиче супротно.

Наиме, у првостепеној пресуди на страни 6 став 2 образложења, код анализе одбране окривљеног, дати су разлози због чега првостепени суд налази да је окривљени у односу на основно дело поступао са евентуалним умишљајем, наводећи да је окривљени био свестан да кршењем саобраћајних прописа из чл. 133. ст.2. ЗОБС-а, чл. 14. тачка 22. Правилника о саобраћајним знаковима и чл. 41. ст.2 ЗОБС-а може да угрози јавни саобраћај и да тиме доводи у опасност живот и тело људи, на коју забрањену последицу је пристао.У вези с тим, првостепени суд је у овом делу образложења изнео разлоге у погледу околности које су га определиле за закључак да је окривљени начинивши напред цитиране пропусте у вожњи пристао на угрожавање јавног саобраћаја јер је био свестан да доводи у опасност живот или тело људи на шта је и пристао, те да је на тај начин поступао са евентуалним умишљајем, и у том смислу дао следеће разлоге: да је окривљени управљао скупом возила – теретним возилом са приколицом тежине преко 10 тона Смедеревском улицом иако је био свестан да је то изричито забрањено, јер је на улазу у ову улицу био постављен знак „забрана кретања возила преко 10 тона“, да су се наведеном улицом кретали пешаци са обе стране, да се ради о уској улици недовољно широког коловоза, те да је окривљени имајући у виду габарит возила могао бити свестан да ће управљајући својим возилом довести у опасност поменуте пешаке у смислу могућности настанка саобраћајне незгоде, на шта је и пристао. Чињеница је да је првостепени суд и на страни 11 образложења пресуде изнео разлоге због чега налази да је окривљени са евентуалним умишљајем прекршио и одредбу члана 41. став 2. ЗОБС-а на путевима која представља један од узрока саобраћајне незгоде у конкретном случају, међутим, овај део образложења пресуде се не може посматрати изоловано од дела образложења на страни 6 став 2, где су дати разлози о осталим повредама саобраћајних прописа из члана 133. став 2. ЗОБС-а и члана 14. тачка 22. Правилника о саобраћајним знаковима, који пропусти у вожњи су претходили и у директној су вези са поступањем окривљеног супротно одредби члана 41. став 2. ЗОБС-а, што све скупа представља нераскидиву целину у погледу околности настанка саобраћајне незгоде, те стога изнете разлоге о одлучним чињеницама на страни 6 став два и 11 образложења, треба тако и посматрати.

Према томе, поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, што је закључио и другостепени суд испитујући првостепену пресуду по службеној дужности поред осталог и у погледу постојања наведене битне повреде одредаба кривичног поступка.

Самим тим, потврђујући првостепену пресуду, другостепени суд је правилно применио кривично процесни закон – одредбу члана 388. ЗКП, па се захтевом за заштиту законитости неосновано истиче да је и другостепени суд на штету окривљеног учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Налазећи из изнетих разлога да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је применом члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и на основу члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.